

HOR SA NA CESTU!

Ďaleko od nás, na samom okraji slnečnej sústavy, je domov komét. Končiny, ktoré obývajú, sú studené a tmavé. Slnko tam takmer nedosvieti. Nečudo, že keď sa kométy obzrú jeho smerom, vidia ho len ako malú bodku v diaľke, skoro nerozoznateľnú od ostatných hviezd.

Kométy sú veselé a družné. Zima im vôbec neprekáža a ľad priam milujú. Zo smietok ľadu, čo poletujú všade navôkol, si varia hlavné jedlo dňa — zmrzlinu. Kusiská ľadu, ktoré sú väčšie ako ony samy, využívajú na korčuľovanie. A s úlomkami ľadu, čo sa im pletú pod nohy, hrajú ľadový hokej.

Každá kométa sa raz za čas vydáva na cestu k Slnku. Aby spoznala vesmír a čo-to sa o ňom naučila. A aj preto, aby načisto nezmrzla. Je to dlhá a osamelá púť, no kométy ju podnikajú už odnepamäti a žiadnej z nich by ani nenapadlo vyhnúť sa jej.

Kométa, o ktorej vám budem rozprávať, má už za sebou riadny kus svojej cesty. Pomaly sa blíži k Slnku.

Hľa, čiastočky
ľad, čo jej držali
účes, sa roztopili,
vlasý sa rozplietli
a vejú za ňou ako
chvost. Kométa siahne
do kapsičky na opasku,
vytiahne z nej slnečné

okuliare a vysmiatu tvár vystaví slnečným lúčom.

Vzápätí vyberie prudkú zákrutu a zakričí: „Ahoj, Slnko!“

„Ahoj, vlasatica,“ odpovedá jej Slnko hlbokým vlúdny
hlasom a veselo na ňu žmurkne.

Kométa nakopne dýzy na snehuliach a predvedie,
ako šikovne vie lietať. Urobí vývrtku, kotúl' a niekoľko
prudkých pohybov do strán. Cik-cak. Cik-cak. Dáva si však
pozor. Vie, že nesmie obiehať okolo Slnka príliš blízko.
Pozná príbeh o nezbedníkovi Ikarovi, ktorý nepočúval rady
svojho otca Dajdala a pri prelete okolo žeravej hviezdy sa
načisto rozpustil.

„Pozdravujú ťa moje sestry!“ zakričí, keď je k Slnku najbližšie.

„Keď sa vrátiš domov, tiež ich odo mňa pozdrav,“ usmeje
sa Slnko. „Akú si mala cestu, maličká?“

„Celkom dobrú. Akurát...“ Kométa trochu pokrčí nos.

„Strašne som sa nudila. Nestretla som jedinú živú dušu,
s ktorou by som sa mohla porozprávať.“

„Hm. Tak to vo vesmíre občas chodí. Verím, že na spiatočnej
ceste budeš mať viac šťastia.“

„Kiežby si malo pravdu, Slniečko!“

Hviezda sa zamyslí. „Vlastne ti viem pomôcť,“ oznámi.
„Ak chceš, môžeš sa cestou zoznámiť s mojimi synmi
a dcérami.“

„Áno, áno!“ zaraduje sa kométa. „Samozrejme, že chcem!“

„Máš šťastie. Málokedy sa stáva, že sa osem mojich
najväčších obežníc ocitne tak blízko seba. Elipsy, po ktorých
okolo mňa obiehajú, sú také dlhočizné, že niektoré z nich
sa nestretnú celé veky. Čoskoro však budú stáť takmer
v zástupe. Ukážem ti, kadiaľ letieť.“

„Ďakujem!“ zväčskne kométa a od radosti zatlieska.

Slnko počká, kým kométa dokončí svoj oblet, a obráti sa
čelom k domovu. Potom vyšle do temnoty vesmíru jasný lúč.

„Tadiaľto,“ nasmeruje ju. „Dávaj si však pozor. Planéty sa
k návštevám nesprávajú vždy priateľsky. Rady predvádzajú
menším nebeským telesám svoju moc. Ak ťa prilákajú príliš
blízko, môže sa stať, že ťa už nepustia. A domov sa viac
nevrátiš.“

„Dám si pozor,“ usmeje sa kométka a zamáva Slnku
na rozlúčku. „Dovidenia!“

AKO KOMÉTKA SLÚŽILA PLANÉTE MERKÚR

Kométa letela, kadiaľ jej ukázalo Slnko, a tešila sa na stretnutie s prvou planétou. Zatiaľ ju nikde nevidela, ale bola trpezlivá. Vedela, že vzdialenosti medzi nebeskými telesami, hoci aj tými najbližšími, sú náramne veľké a ich prekonanie si vyžaduje čas.

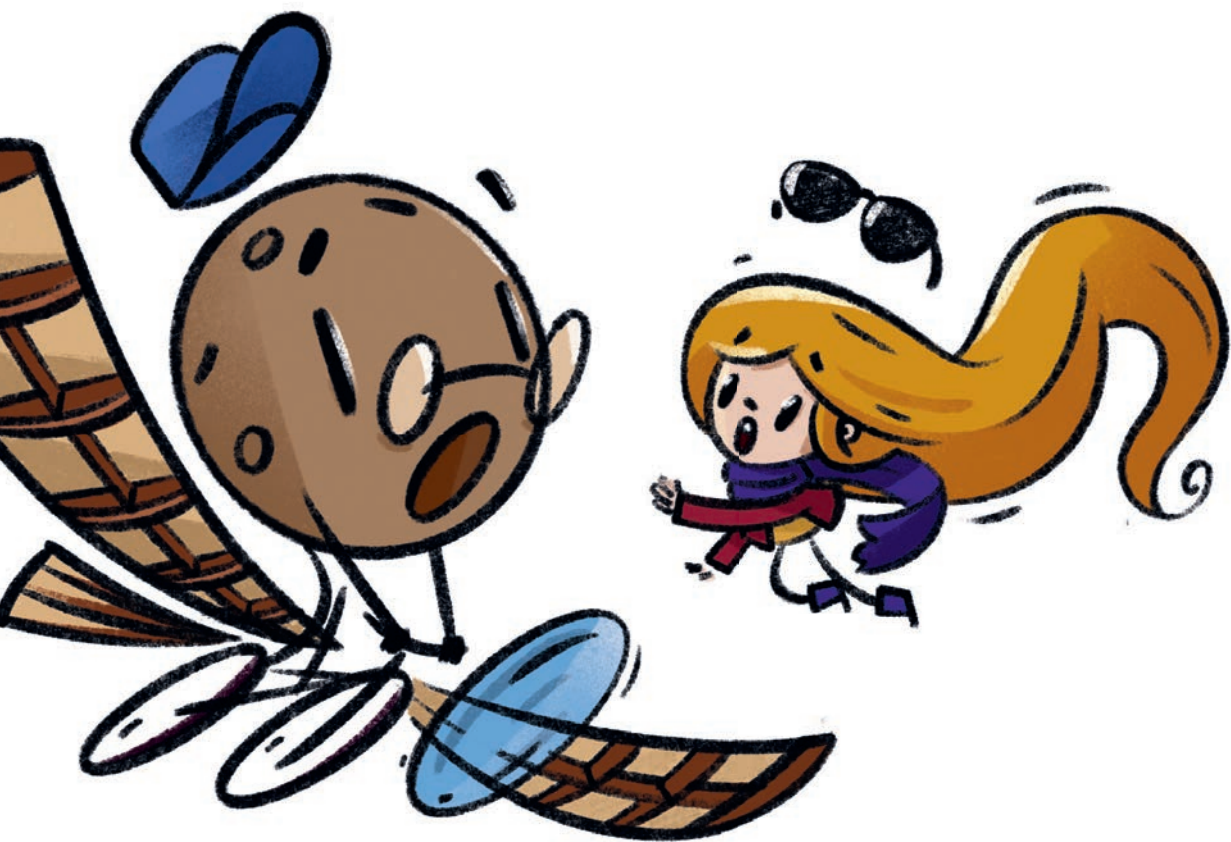
Uháňala s kozmickým vetrom opreteký a nudu zabíjala kľučkovaním, tancovaním a vrtením chvostom.

S potešením sa pravidelne obzerala za vlniacou sa ozdobou, ktorú získala počas obletu okolo materskej hviezdy. Táto zábava ju čoskoro zamestnávala natoľko, že úplne prestala dávať pozor na to, čo sa pred ňou deje.

Crn-crn-crn, ozvalo sa zrazu odkiaľsi zľava.

A vzápätí varovné: „Pozóóór!“

Kométku sa zľakla, prudko zabrzdila a len tak-tak sa vyhla zrážke s obrovským okrídleným bicyklom. Bicykel sa najprv nebezpečne naklonil na jednu stranu, potom na druhú stranu a napokon horko-ťažko zastavil. Guľatý pán, ktorý na ňom sedel, si nadvihol modrú šiltovku, vreckovkou

si utrel spotené čelo a zahromžil: „Pri kvarkoch a párkoch! Kde máš oči, kométa?!“

„Prepáčte,“ sklopila vlasatica zrak. „Ja... Nechcela som.“

Guľatý pán počkal, kým sa úplne dokrúti vrtuľa, ktorá poháňala bicykel, opatrne vyliezol na rám a zamračeným pohľadom skontroloval, či sú obe krídla v poriadku.

„Nehnevajte sa, prosím. Už budem dávať pozor.“

„Budem, budem,“ hundral si guľatý pán popod nos. „Sľuby sa sľubujú... Čo z nich má starý Merkúr? Nič. Pozor treba dávať vždy!“

Kométke sa zrazu rozžiarili oči. „Vy ste Merkúr?“ zajasala. „To naozaj? Učili sme sa o vás v škole. Vy ste osobný asistent Slnka! Najmenšia planéta slnečnej sústavy!“

„Zjavne dosť veľká na to, aby sa so mnou pravidelne niekto zrazil,“ zašomral Merkúr, ale už vlúdnejšie, očividne polichotený tým, že ho spoznala.

„Stáva sa vám to často?“

„V jednom kuse. Pozri sa na môj povrch. Každú chvíľu ma trafi nejaký asteroid.“ Otrčil k nej krátermi posiate líca.

„To je mi ľúto.“

„Nemusí byť. Stačí, ak budeš dodržiavať pravidlá vesmírnej leteckej premávky.“

„Budem!“ horlivo prikývla kométka. „Naozaj.“

„Tak dobre,“ pokýval hlavou Merkúr.

„A smiem sa spýtať, kam ste sa tak ponáhľali?“

„Predsa za prácou.

Zachytávam a triedim poštu, ktorú Slnko dostáva z vesmíru.

Tiež mu organizujem kalendár: zapisujem dôležité návštevy, dohadujem stretnutia počas putovania po Mliečnej ceste. A robím mu kávu.“

„To znie namáhavo.“

Dušan D. Fabian
Tajomstvá ôsmich planét

Prvé slovenské vydanie
Vydalo vydavateľstvo Albatros v roku 2022 v spoločnosti Albatros Media Slovakia, s. r. o.,
so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava, Slovenská republika.

Číslo publikácie 2 723
Zodpovedná redaktorka Tatiana Floreková
Technická redaktorka Lucia Jurkovičová
Jazyková redakcia Magdaléna Poppelková
Ilustrácie Matej Mazák
Grafická úprava a sadzba Petra Kozáková
Tlač TISK CENTRUM, s. r. o., Moravany u Brna

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

Objednávky kníh:
www.albatrosmedia.sk
eshop@albatrosmedia.sk
tel.: 02/4445 2046

ALBATROS MEDIA